

" মৰমৰ সন্তানসকল – পাবন হ'ব কাৰণে স্মৃতিৰ যাত্ৰা অতি জৰুৰী , এইটোৱে মুখ্য বিষয় , এই যোগবলৰ দ্বাৰা তোমালোক সেৱাৰ যোগ্য গুণৱান হৈ উঠিব পাৰা "

প্ৰশ্ন: তোমালোক সন্তানসকলে যি যোগ শিকি আছা এয়াই সকলোতকৈ অনন্য যোগ হয় সেয়া কেনেকৈ ?

উত্তৰ: আজিলৈকে যি যোগ শিকি বা শিকাই আহিছে সেই যোগে মনুষ্যৰ লগত মনুষ্যৰ লগত যোগ গঢ়ি তুলিলে। কিন্তু এতিয়া আমি নিৰাকাৰ সৈতে যোগ গঢ়ি তোলে। নিৰাকাৰ আত্মাই নিৰাকাৰ পিতাক স্মৰণ কৰাটো - এয়া হৈছে সকলোতকৈ ভিন্ন কথা। দুনিয়াত কোনোৱে ভগৱানক স্মৰণ কৰিলেও সেয়া ভগৱানৰ পৰিচয় নজনাকৈয়ে কৰে। কৰ্তব্যৰ বিষয়ে নজনাকৈয়ে কাৰোবাক স্মৰণ কৰা এয়া হৈছে ভক্তি। জ্ঞানী সন্তানে পৰিচয় সহিত স্মৰণ কৰে।

ওঁম শান্তি। আত্মিক পিতা বহিলে সন্তানসকলক বুজায়। সন্তানসকলে প্ৰথমতে পিতাৰ পৰিচয় প্ৰাপ্ত কৰিছে। যেতিয়া শিশু জন্ম হয় তেতিয়া প্ৰথমতে মা-পিতাৰ পৰিচয় লাভ কৰে। তোমালোকৰ মাজতো পুৰুষাৰ্থৰ ক্ৰম অনুসৰি আছা, যিয়ে ৰচয়িতা পিতাৰ পৰিচয় প্ৰাপ্ত কৰিছে। এইটোও সন্তানসকলে জানে যে উচ্চতকৈও উচ্চ পিতাহে হয়, তেওঁৰেই মহিমা শুনাৰ লাগে। মহিমা গায়নো কৰে - শিৱায়ৈ নমঃ, ব্ৰহ্মা নমঃ বা বিষ্ণু নমঃ বুলি ক'লে শোভা নাপায়। শিৱায়ৈ নমঃ বুলি ক'লে শোভা পায়। ব্ৰহ্মা দেৱতা নমঃ, বিষ্ণু দেৱতা নমঃ বুলি ক'লে শোভা পায়। তেওঁলোকক দেৱতা বুলি ক'বলগীয়া হয়। উচ্চতকৈও উচ্চ হৈছে ভগৱান। যেতিয়া কোনোবা আহে তেতিয়া পোন-প্ৰথমে পিতাৰ মহিমা নিশ্চয় শুনাৰ লাগে। তেওঁ পৰম পিতা হয়। সন্তানসকলে পাহৰি যায় যে পিতাৰ মহিমা কেনেকৈ শুনাওঁ। প্ৰথমে এইটো বুজাব লাগে যে তেওঁ পৰম পিতা হয়, শিক্ষকো হয়, সৎগুৰুও হয়। তিনিওকে স্মৰণ কৰিবলগীয়া হয়। এনেয়েটো স্মৰণ শিৱবাবাকেই কৰিব লাগে - তিনিওটি ৰূপতে। এইটো দৃঢ় কৰিব লাগে। তোমালোকে পিতাৰ মহিমাক জানা, সেইবাবেতো মহিমা কৰা। তেওঁলোকেতো উচ্চতকৈও উচ্চ পিতাক পাথৰ-শিলগুটি সকলোতে আছে বুলি কৈ দিলে। মনুষ্যৰ মাজতো আছে বুলি কয় কিন্তু মনুষ্যৰ শৰীৰতটো সদায় থাকিব নোৱাৰে। সেয়াটো তেওঁ ঋণলৈ লয়। গতিকে প্ৰথম কথাটো দৃঢ় কৰিব লাগে যে পিতা হৈছে সত্য। তেওঁৰে সত্য-নাৰায়ণৰ কথা শুনায়। সত্য পিতাই নৰৰ পৰা কৰি তুলিছে। সত্যযুগত এই লক্ষ্মী-নাৰায়ণৰ ৰাজ্য আছিল। তেওঁলোক কেনেকৈ হৈছিল? সেয়া কেনেকৈ স্থাপিত হ'ল? কোনে স্থাপনা কৰিলে? কেতিয়া কথা শুনালে? কেতিয়া ৰাজযোগ শিকালে? এই সকলোবোৰ তোমালোকে এতিয়া বুজিছা। অন্য সকলোবোৰ যোগ হৈছে মনুষ্যৰ মনুষ্যৰ লগত। এনেকুৱা নহয় যে মনুষ্যৰ যোগ নিৰাকাৰ লগত হয়, সেয়াও পৰিচয় সহিত। আজিকালি যদিও শিৱৰ লগত যোগ লগায়, পূজা কৰে কিন্তু তেওঁক কোনেও নাজানে। এইটোও বুজি নাপায় যে প্ৰজাপিতা ব্ৰহ্মা সাকাৰ লোকত হ'ব পাৰে। মুৰ্ছিত হৈ পৰি আছে। এনেকৈ ভাবে যে প্ৰজাপিতা ব্ৰহ্মা পোন-প্ৰথমে সত্যযুগত হ'ব লাগে। যদি সত্যযুগত প্ৰজাপিতা ব্ৰহ্মা হয় তেন্তে আকৌ সূক্ষ্মলোকত কিয় দেখুৱায়? অৰ্থ বুজি নাপায়। এওঁ সাকাৰজন আছে কৰ্মবন্ধনত, তেওঁ সূক্ষ্মজন হৈছে কৰ্মাতীত। এই জ্ঞান কাৰোৰে ওচৰত নাই। জ্ঞান দিওঁতা এজন পিতাই হয়। তেওঁ এতিয়া আহি জ্ঞান দিয়ে তেতিয়া তোমালোকে আনক শুনাৰ পাৰা। পিতাৰ পৰিচয় কাৰোবাক দিয়াতো অতি সহজ। অক্ষৰ (ভগৱানৰ) ওপৰতেই বুজাব লাগে। এওঁ সকলো আত্মাৰ বেহদৰ পিতা হয়। কাৰোবাক পৰিচয় দিয়াত একো কষ্ট নহয়। বহুত সহজ। কিন্তু নিশ্চয় নহ'লে, অভ্যাস নাথাকিলে কৰোৱে বুজাব নোৱাৰে। কাৰোবাক জ্ঞান নিদিয়ে যদি নিশ্চয় অজ্ঞানী। জ্ঞান নাথাকিলে সেয়া ভক্তি নহ'ল জানো। দেহ-অভিমান আছে। জ্ঞান থাকিব দেহী-অভিমानीৰ। আমি আত্মা হওঁ, আমাৰ পিতা পৰমপিতা পৰমাত্মা তেৱেঁই পিতা, শিক্ষক, সৎগুৰুও হয়। প্ৰজাপিতা ব্ৰহ্মাও আছে নহয় জানো। পিতাই প্ৰজাপিতা ব্ৰহ্মাৰ কৰ্তব্যৰ বিষয়েও শুনাইছে। মনুষ্যইতো শিৱ আৰু শংকৰক মিলাই এক কৰি দিলে। কয় যে শংকৰে চকু খোলাৰ লগে-লগেই বিনাশ হৈ গ'ল। এতিয়া বিনাশটো বোমাৰ দ্বাৰা, প্ৰাকৃতিক দুৰ্যোগৰ দ্বাৰা হয়। শিৱ-শংকৰ মহাদেৱ বুলি কয়। এই চিত্ৰ কোনো যথার্থ নহয়। এই সকলোবোৰ ভক্তি মাৰ্গৰ চিত্ৰ হয়। তাত এনেকুৱা কোনো কথা নাই। প্ৰজাপিতা ব্ৰহ্মাও দেহধাৰী হয়। কিমান অনেক সন্তান আছে। তেন্তে এই সকলোবোৰ চিত্ৰ পূজা কাৰণেহে। পিতাই বুজায় যে এওঁ ব্যক্ত তেওঁ অব্যক্ত। যেতিয়া অব্যক্ত হৈ যায় তেতিয়া ফৰিষ্টা হৈ পৰে। মূললোক, সূক্ষ্মলোক দুয়োখন নিশ্চয় আছে। সূক্ষ্মলোকলৈও যায়। পিতাই বুজাইছে প্ৰজাপিতা ব্ৰহ্মা যি মনুষ্য হয় তেৱেঁই ফৰিষ্টা হৈ যায়। আকৌ ৰজাঘৰীয়া হোৱাও তাত দেখুৱাইছে। পুনৰ এওঁ ৰাজ্য কৰিব। সূক্ষ্মলোকৰ চিত্ৰ নাথাকে যদি বুজাবলৈ কঠিন হৈ পৰে। বাস্তৱত বিষ্ণুৰ চৰ্তুভূজ ৰূপো নাই। সেয়া হৈছে ভক্তিমাৰ্গৰ চিত্ৰ। পিতাই বুজায় - আত্মাসকলহে পতিতৰ পৰা পাবন হ'ব লাগে। পবিত্ৰ হৈ নিজৰ ধামলৈ গুছি যাব। আত্মাসকল নিৰাকাৰী

দুনিয়াত থাকে, সাকাৰ হৈছে ইয়াত। বাকী সৃষ্টিলোকৰ কোনোধৰণৰ মুখ্য কাহিনী নাই। সৃষ্টিলোকৰ ৰহস্যও পিতাই এতিয়া বুজায়। গতিকে মূললোক, সৃষ্টিলোক পিছত স্থূললোক। সেয়েহে সকলোকে পোন-প্ৰথমে পিতাৰ পৰিচয় দিব লাগে। ভক্তি মাৰ্গতো বাবাকেই ভগৱান, হে প্ৰভু বুলি কয়। কেৱল নাজানে। সদায় কৈ থাকে শিৱ পৰমাত্মায়ে নমঃ, শিৱ দেৱতা বুলি কেতিয়াও নকয়। ব্ৰহ্মা দেৱতা বুলি কয়। শিৱক পৰমপিতা, পৰমাত্মা বুলিয়ে কয়। শিৱ দেৱতা বুলি কেতিয়াও নকয়, শিৱ পৰমাত্মা বুলিয়ে ক'ব। তেওঁক আকৌ সৰ্বব্যাপি বুলি কেনেকৈ কয়। পতিতক পাৱন কৰি তোলাৰ কৰ্তব্য কৰিব লাগে তেন্তে পাথৰ শিলগুটিত গৈ কৰিব জানো? ইয়াকেই ঘোৰ অন্ধকাৰ বুলি কোৱা হয়। এয়াও ড্ৰামাত নিৰ্ধাৰিত হৈ আছে।

পিতা আহি বুজাই য়দা য়দাহি ধমস্য গ্লানি.....কাৰ গ্লানি? তেওঁলোকেটো শ্লোক শুনাই পিছত অৰ্থ বুজায়। সেয়া তোমালোক সন্তানসকলে তাত গৈ চাব লাগে। ক'ব লাগে যে আমি ইয়াৰ অৰ্থ বুজাওঁ। পিছত তৎক্ষণাৎ বহি বুজাব লাগে। এনেকৈ কেনেকৈ জানিব যে এওঁলোক বি.কে হয়। লাগিলে শুভ্ৰ পোচাক পৰিধান কৰা কিন্তু ছাপ ক'ৰবাত লগাই থোৱা আছে জানো। তোমালোক যিকোনো ঠাইতে গৈ শুনিব পাৰা আৰু ক'ব পাৰা ইয়াৰ অৰ্থটো বুজোৱা। চোৱা তেওঁলোকে কি শুনায়। বাকী এই চিত্ৰবিলাক বিস্তাৰভাৱে বুজাবলগীয়া। বহুত জ্ঞান আছে। সাগৰক চিয়াঁহী বনোৱা.....তেতিয়াও অন্ত নাই। আকৌ চেকেণ্ডৰ কথাও শুনায়, কেৱল পিতাৰ পৰিচয় দিব লাগে। সেই বেহদৰ পিতাই স্বৰ্গৰ ৰচয়িতা হয়। আমি সকলো তেওঁৰ সন্তান ভাই-ভাই হওঁ। তেন্তে আমিও নিশ্চয় স্বৰ্গৰ ৰাজ্য পোৱা উচিত, কিন্তু সকলোৱে প্ৰাপ্ত কৰিব নোৱাৰে। পিতা আহেই ভাৰতত আৰু ভাৰতবাসীহে স্বৰ্গবাসী হয়। অন্যসকলতো আহেই পিছত। এয়াটো বহুত সহজ, কিন্তু বুজি নাপায়। পিতাতো আচম্বিত হয়। এদিন গণিকা আদিও আহি শুনিব। পিছৰ ফালে অহাসকল তীক্ষ্ণ হৈ উঠিব। তাতো কোনোবা গৈ সেৱা কৰিব পাৰে। বহুতৰে লজ্জা আহে, দেহ-অভিমান বহুত আছে। বাবাই কয় বেশ্যাসকলকো বুজাব লাগে। ভাৰতৰ নাম তেওঁলোকেই ডুবাইছিল। ইয়াত মুখ্য হৈছে যোগবল। একেবাৰে পতিত, পাৱন হ'বৰ কাৰণে স্মৰণৰ যাত্ৰা কৰিব লাগিব। এতিয়া সেই যোগবল অলপ কম আছে। কাৰোবাৰ জ্ঞান আছে যদি আকৌ স্মৰণ কম। কঠিন বিষয়, ইয়াত যেতিয়া পাছ হয় তেতিয়াহে গণিকা সকলক উদ্ধাৰ কৰিব পৰা যাব। ভাল-ভাল অনুভৱী মাতাসকল গৈ বুজাব লাগে। কন্যা সকলৰটো অনুভৱ নাই। মাতাসকলে বুজাব পাৰিব। পিতাই কয় পবিত্ৰ হৈ থকা যদি বিশ্বৰ মালিক হৈ যাব। দুনিয়াই শিৱালয় হৈ যাব। সত্যযুগক শিৱালয় বুলি কোৱা হয়, তাত অনেক সুখ। তেওঁলোককো এনেকৈ বুজোৱা যে পিতাই কৈছে এতিয়া প্ৰতিজ্ঞা কৰা পবিত্ৰ হৈ থকাৰ। এনেকুৱা পতিতসকলক পাৱন কৰি তুলিবলৈ তৰোৱাল বহুত তীক্ষ্ণ লাগে। এই ক্ষেত্ৰত এতিয়াও পিছ পৰি আছা। বুজোৱাৰ ক্ষেত্ৰতো ক্ৰমানুসৰি হোৱা। চেন্টাৰত থাকে। বাবাই জানে যে সকলোৱে একৰস নহয়। সেৱাত যিসকল যায় তেওঁলোকৰ মাজত ৰাতি-দিনৰ পাৰ্থক্য। গতিকে প্ৰথমতে যেতিয়া কাৰোবাক বুজোৱা তেতিয়া পিতাৰ পৰিচয় দিয়া। পিতাৰ মহিমা কৰা। ইমান গুণ পিতাৰ অবিহনে অন্য কাৰোৰে হ'ব নোৱাৰে। তেৱেঁই গুণৱান কৰি তোলে। পিতাইহে সত্যযুগৰ স্থাপনা কৰে। এতিয়া এয়া হৈছে সংগম যুগ য'ত তোমালোক পুৰুষোত্তম হৈ গৈ আছা। তোমালোক আত্মাসকলক বহি বুজাব। এয়াতো বুজোৱা যে আত্মাৰহে শৰীৰ আছে। কোনে কিমানলৈকে বুজে সেয়া চেহেৰা দেখিয়েই বুজি পোৱা যায়। কোনোবা যদি অভিমানী হয় গোটেই চেহেৰাই সলনি হৈ যায়। আত্মা বুলি বহিলে চেহেৰাও ভাল হৈ থাকিব। এয়াও অভ্যাস হয়। ঘৰ-গৃহস্থত থকাসকলে ইমান জপিয়াব নোৱাৰে কিয়নো ঘৰ-পৰিবাৰৰ চিন্তা লাগি থাকে। পুৰা অভ্যাস কৰিলে তেতিয়া চলোতে-ফুৰোতে, উঠোতে-বহোতে দৃঢ় হৈ যাব। স্মৰণৰ দ্বাৰাহে তোমালোক পাৱন হোৱা। আত্মা যিমান যোগত থাকে সিমান পাৱন হৈ গৈ থাকে। সত্যযুগত তোমালোক সতাপ্ৰধান আছিল। তেতিয়া বহুত আনন্দত আছিল।

এতিয়া সংগমযুগত তোমালোকে হাঁহি-মনোৰঞ্জন কৰি থাকা, বেহদৰ পিতাক পালা যেতিয়া আৰু কি লাগে। পিতাৰ প্ৰতি বলিহাৰ হৈ যাব লাগে। ধনৱান কোনোবা কাচিৎহে ওলায়। দুখীয়াসকলেই পায়, ড্ৰামা এনেকৈয়ে নিৰ্ধাৰিত হৈ আছে। লাহে-লাহে বৃদ্ধি হৈ থাকিব। কৌটিৰ মাজত কোনোবা বিজয় মালাৰ দানা হয়। বাকী প্ৰজাতো ক্ৰমানুসৰি হ'বই। কিমান অনেক হৈ যাব। ধনী দুখীয়া সকলো হ'ব। এয়া পুৰা ৰাজধানী স্থাপনা হৈ আছে। বাকী সকলো নিজৰ-নিজৰ শাখাত গুছি যাব। গতিকে পিতাই বুজায় - সন্তানসকলে দৈৱী গুণো ধাৰণ কৰিব লাগে। তোমালোকৰ খোৱা-বোৱাও ভাল হ'ব লাগে। তোমালোকে কেতিয়াও এইটো আশা ৰাখিব নালাগে যে মই অমুকটো বস্তু খাওঁ। এই আশা ইয়াত থাকে। বাবাই ডাঙৰ-ডাঙৰ বানপন্থীসকলৰ আশ্ৰম দেখিছে। বহুত শান্তিৰে থাকে। ইয়াতটো এয়া বেহদৰ কথা সকলো পিতাই বুজায়। বেশ্যা, গণিকাও এনেকুৱা-এনেকুৱা আহিব যি তোমালোকতকৈও তীক্ষ্ণ হৈ যাব। বহুত উৎকৃষ্ট গীত গাব, যি শুনাৰ লগে-লগে আনন্দৰ সীমা নোহোৱা হ'ব। যেতিয়া এনেকুৱা অধঃপতিত হোৱাসকলক তোমালোকে বুজাই শ্ৰেষ্ঠ কৰি তুলিব। তেতিয়া তোমালোকৰ নামো বহুত উচ্চ হৈ যাব। এনেকৈ ক'ব এওঁতো বেশ্যাসকলকো ইমান উচ্চ কৰি তোলে। নিজেই ক'ব

আমি শূদ্ৰ আছিলোঁ, এতিয়া ব্ৰাহ্মণ হৈছো, আকৌ আমিযেই দেৱতা, ঋত্ৰিয় হ'ম। বাবাই প্ৰত্যেককে বুজি পায় যে এওঁ কিবা উন্নতি কৰিব পৰিব নে নোৱাৰে। পিছত অহাসকল তেওঁলোকতকৈও আগবাঢ়ি যাব। আগলৈ তোমালোকে সকলোবোৰ দেখিবা। এতিয়াও দেখি আছা। নতুন সন্তানসকল সেৱাত কিমান জপিয়াই থাকে। ভাল বাৰু।

অতি মৰমৰ কল্পৰ পিছত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা-পিতা বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত।
আত্মিক পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

*** ধাৰণাৰ বাবে মুখ্য সাৰ :-****

(1) পতিতক পাৱন কৰি তোলাৰ সেৱা কৰিব লাগে, গণিকা, বেশ্যাক জ্ঞান দিয়া, অধঃপতিত হোৱাসকলক উঠোৱা, তেওঁলোকক উদ্ধাৰ কৰা তেতিয়া নাম প্ৰসিদ্ধ হ'ব।

(2) নিজৰ দৃষ্টি পবিত্ৰ কৰি তুলিবলৈ চলোতে-ফুৰোতে অভ্যাস কৰা যে “মই আত্মা হওঁ”, আত্মাৰ সৈতে কথা পাতি।
পিতাৰ স্মৃতিত থাকা তেতিয়া পাৱন হৈ যাবা।

বৰদান: এক মিনিট ৰ একাগ্ৰ স্থিতিৰ দ্বাৰা শক্তিশালী অনুভৱ কৰা , কৰাওঁতা একান্তবাসী হোৱা
একান্তবাসী হোৱা অৰ্থাৎ যিকোনো এটা শক্তিশালী স্থিতিত স্থিত হোৱা। লাগিলে বীজৰূপ স্থিতিত স্থিত হৈ
যোৱা, লাইট মাইট হাউচৰ স্থিতিত স্থিত হৈ বিশ্বক লাইট মাইট দিয়া, ফৰিস্তাৰ স্থিতিৰ দ্বাৰা অন্যক অব্যক্ত
স্থিতিৰ অনুভৱ কৰোৱা। এক চেকেণ্ড বা এক মিনিটো যদি এই স্থিতিত একাগ্ৰ হৈ স্থিত হৈ যোৱা তেতিয়া
নিজক আৰু অন্য আত্মাসকলকো বহুত লাভান্বিত কৰিব পাৰিবা। কেৱল ইয়াৰ অভ্যাস লাগে।

স্লোগান: ব্ৰহ্মচাৰী তেওঁ হয় যাৰ প্ৰতিটো সংকল্প , প্ৰতিটো বাণীত পবিত্ৰতা ৰ প্ৰকল্পন সমাহিত হৈ আছে।

!! ওঁম্ শান্তি !!

ওঁম্ শান্তি!!

ব্ৰহ্মা পিতাৰ সমান হ ' ব'লৈ বিশেষ পুৰুষাৰ্থ

ব্ৰহ্মা পিতাৰ সমান ফৰিস্তা স্থিতিৰ অনুভৱ কৰিবৰ কাৰণে কৰ্ম কৰিও মাজে-মাজে নিৰাকাৰী আৰু ফৰিস্তা স্বৰূপ এই
মনৰ ব্যায়াম কৰা। যেনেকৈ ব্ৰহ্মা পিতাক সাকাৰ ৰূপত দেখিলা, সদায় ডৱল লাইট হৈ আছিল, সেৱাৰ বোজাও নাছিল।
এনেকৈয়ে ফল' ফাদৰ (পিতাক অনুসৰণ) কৰা তেতিয়া সহজে পিতাৰ সমান হৈ যাবা।